

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 109.

Femte Session.

36te Møde.

Tredagen den 25de November.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Det Forslag, der af mig er stillet til denne Paragraph, og som er tiltraadt af Udvalget, staaer i Forbindelse med hvad jeg ved Finantsforslagets Forelæggelse i dette Efteraar tillod mig at yttre, at jeg nemlig vilde have foreslaaet, at man skulde forsøge at convertere den nylig til $2\frac{1}{4}$ pCt. halvaarlig fra $2\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig converterede rentebærende Gjæld til 2 pCt. halvaarlig rentebærende Gjæld, men at Forslaget dertil var affattet paa en Tid, hvor Forholdene i Europa saae noget anderledes ud, end det orientalske Spørgsmaals nærværende Stilling kan lade formode, at den nærmeste Fremtid vil vise, at de blive. Under saadanne Omstændigheder som de, der derfor muligviis vare at frygte, maatte jeg ansee det for tvivlsomt, hvorvidt en saadan Transaction var hensigtsmæssig. Jeg havde imidlertid troet, at det ikke var tjenligt strax at forandre det Forslag, som i Finantsloven fra Regjeringens Side var fremsat, men jeg forbeholdt mig, under Sagens senere Behandling her i Thinget, efter Forholdenes Stilling nærmere at yttre mig derom, og det Forslag, som jeg nu har stillet, nemlig til en Anmærkning, der skulde indskydes besaangende i § 20 om, at Finantsministeren bemyndiges til at undlade Forsøget med Hensyn til Converteringen, slutter sig ganske hertil; jeg troer, at Omstændighederne ere saaledes, at der er Anledning til at være beredt paa stor Forsigtighed.

A. Sage: Der er Udskilligt af det, den ærede Finantsminister har yttret, som det har været mig kjær at høre; jeg vilde kun ønske,

at den ærede Finantsminister var gaaet lidt videre i den Velvillie, hvormed han udtrykte sig om Udvalgets Hentydning om vor Omsetningsmaade.

Jeg skal først omtale en lille Post. Udvalget har nemlig, ligesom forrige Gang, henstillet til den ærede Minister, om vi ikke, saasnart som muligt, maatte blive frigiorte for disse smaa Gjældsposter, som vi have i Brabant og i Holland, og Udvalget er blevet endmere bestyrket i dette sit Ønske derved, at vi af den sidst af Statsrevisionen indleverede Bog have fundet, at der ved en Post paa 69 Tusende og nogle Hundrede Dalere, har været 959 Rbd. Gebyrer, medens der i Anmærkningerne til Finantsloven kun har været antydet en Prolongationsprovision af $\frac{1}{4}$ pCt.; man vil altsaa see, at Omkostningerne ere temmelig betydelige, omtrent 6 Gange større, end man havde Grund til at vente efter den Udtalelse om, at Provisionen kun var $\frac{1}{4}$ pCt. Jeg kjender ikke Forholdet nærmere, og tvivler ikke om, at der er anvendt al mulig Oekonomie; men den ærede Minister vil indrømme, at, da det næsten er $1\frac{1}{2}$ pCt. af Beløbet, saa er det en meget byrdesuld Omsetning.

Naar Udvalget har henstillet til den ærede Ministers Overveelse, om muligt, at træffe en anden Foranstaltning med Statens Midlers Beskyrelse, nemlig hvad angaaer Kasseforretningerne, saa har det jo vel for Dieblicket tænkt sig Nationalbanken, men dog ikke udenluffet Tanken om, at der kunde danne sig et andet Institut, som Regjeringen var istand til at handle med, dersom den fandt dette bedre end at handle med Banken. Det er ikke ganske saaledes, som den ærede Finantsminister anførte, at man ikke skulde kunne frigjøre sig for Amtsforvalterne, fordi de ikke alene have Ud-